

Igor Vresk

(1960–2022)

Še danes, kot bi bilo včeraj, se spominjam prvega srečanja z Igorjem. Bila je sreda, 1. oktobra 1997, ko sem sklenil delovno razmerje z Območno organizacijo ZSSS Ljubljane in okolice, na delovnem mestu 'pravnik v službi pravne pomoči'. Nosil je siv pulover z napisom Jazz, ki mu ga je spletla mama in ki ga je - neverjetna kakovost! - nosil še letošnjega januarja.

Seznanila naju je območna sekretarka Maja Kavec, ki je, žal, ravno tako že pokojna. Po prijaznem pozdravu je butnil: »Bo treba takoj skočit' v vodo in zmagovat' na sodišče!« Rekel sem, da sem zato tukaj in da po dveletnem usposabljanju na Višjem sodišču v Ljubljani in izkušnjah na vseh stopnjah rednega sodstva ter po opravljenem pravniškem državnem izpitu to ne bo težko. Odvrnil je, da je delovno pravo specifično in da ni vse tako, kot se zdi.

Lepo me je sprejel, skupaj z drugimi sodelavkami in sodelavci na območju, kjer se je zaposlil pet mesecev pred mano. Bili smo izvrsten kolektiv, on pa je izstopal s pronicljivimi in domiselnimi stališči, ne samo v okviru delovnopravne stroke, marveč nasploh. Ni bil črkobralski pravni formalist, veliko je dal na zdravo kmečko pamet in iskal rešitve tudi zunaj ozko predpisanih okvirov. Bil je človek prakse, kar je gotovo prinesel s sabo iz zasebnega sektorja, kjer je pred tem služboval. Bil je pravi mentor.

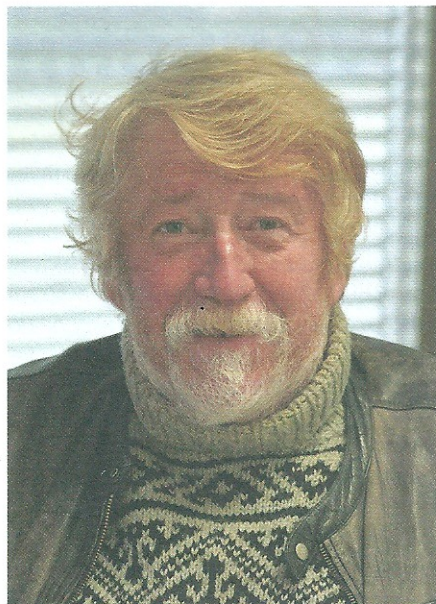


Foto M. K.

Posebno poglavje so bile debate z njim o mejnih dejanskih in pravnih vprašanjih, povezanih s področjem najinega dela, tj. z zastopanjem sindikatov in njihovega članstva pred delodajalci, sodnimi in drugimi organi, skratka, z zagotavljanjem pravne (in pogosto psihološke) pomoči tistim, zaradi katerih sindikati obstajamo. Bile so pogosto razgrete, v višjih, ciničnih in sarkastičnih tonih, vendar nikoli žaljive. Ko pogledam nazaj, je skrajno nena- vadno, da ob tolikšnih sproščanjih testo-

sterona in trmoglavih prerekanjih v vseh trinajstih letih najinega sodelovanja na območju - in niti kasneje, ko sem se preselil na Sindikat Glosa - ni prišlo do enega samega samcatega resnejšega spora, do ene same žaljivke ali psovke!

A ni bil samo dober pravnik in sindikalist. Osupljivi sta bili predvsem njegova načitnost in razgledanost. Bil je izjemen poznavalec klasične literature (prebral je celotno zbirko Sto romanov in nešteto drugih) in stripov (med drugim je razpolagal z vsemi 75 številkami ter s slavnostno 200. številko Alana Forda, tj. s tistimi 'edinimi pravimi originalnimi', ki jih je še izrisal Magnus/Roberto Raviola). Kot kakšen polihistor je imel ogromno znanja o športu, o rastlinstvu in živalstvu, o umetnosti in kulturi, o znanosti, o zgodovini ljudi in stvari, zbiral je modele letal, vlakov in drugih vozil ... Kje je našel voljo in čas, ne vem; vem pa, da mu niti en dan ni minil brez vsaj ene rešene križanke in preposlušanja vsaj ene zgoščenke. Glasba je bila njegova velika ljubezen, njegovo domovanje je bilo kot ploščarna. Dvomim, da v Sloveniji obstaja kdo, ki bi razpolagal z večjim naborom džezovskih plošč. Slednje je imel razvrščene po posebnem sistemu: ne po abecedi ne po izvajalcih ne po zvrsti, marveč po inštrumentih. Zlasti pa se ga spominjam kot vedre in duhovite osebe, kot Človeka. Ne dojamem, da ga ni več.

Mitja Šuštar

»Ne predaj se nikad, osim kad moraš«

Igor! Nisem si mislila, da se bova pogovarjala takole, jaz govorim, ti pa si tiho ... Ko sem prišla v sindikalne vode, sem vedela veliko o pravu, pa zelo malo o sindikalizmu. Ti si bil prvi, ki se je zavzel zame in me vzel pod svoje okrilje. Ni bilo dneva, da ne bi debatirala. Pregledoval si moje tožbe, mi pomagal pri vseh dilemah, mi tudi kril hrbet, če kaj ni šlo po načrtih. Brusila sem svoj občutek za delovno pravo ravno skozi najine razprave o tožbenih zahtevkih, o sodni praksi ... bil si zakladnica izkušenj. To je včasih pomenilo tudi, da si mi rekel: »Ej, tole pa ne bo šlo,« kar me je seveda spravilo na obrate ... pa si imel po navadi prav. Bil si mentor, kot sem si ga lahko le želela.

Bil pa si tudi več. Bil si prijatelj, ob pivu sva ugotovila marsikatero življenjsko resnico. Anarhist v srcu, z glasbo v duši. Poslušala sem tvoje vojne zgodbe, zgodbe o potovanjih, kuharji, o tem, kako si ujel neko čisto svežo plato, ki si jo boš zavrtel doma, v mraku, v miru ...

Žalosten je tale jazz, dragi Igor, katerega takti so te zazibali v zadnji dremež. V moji glavi si ravno prižgal čik, nagnil pivo, prižgal muziko in nam povedal kakšen dober citat iz Alana Forda. Samo na žalost gre za epitaf: »Ovdje počiva onaj, koga višje nema.«

Saška Kiara Kumer

Igorju v spomin

Ko sem se pred leti zaposlila na Osrednjeslovenski območni organizaciji, mi je bil Igor dodeljen kot mentor. To vlogo je jemal resno - tedenski sestanki, spoznavanje ljudi v organizaciji, razlaga delovanja Službe pravne pomoči in različnih ravni ZSSS. Poleg posredovanega znanja sem najbolj cenila pogovor, druženje in prijateljski odnos.

Odšel je izjemen pravnik, borec za pravice delavcev in mentor.

Ostajajo lepi spomini na evropske proteste v Bruslju, team buildinge, debate ob kavi in cigareti.

Kjerkoli si, upam, da si obdan z obilico dobre glasbe!

Laura Weber